

קִיג:

י' א ב מ"י פ"ח תל' נחלות הלכה א סנה עשין ט עוש"פ ח"מ ס' רפו סעיף ג ד:
י' ג ד ה ו מ"י פ"ג תלכות קטורדה הלכה ה ו סנה שס עור ש"פ ח"מ ס' רנז פ"א:

בינו נרשום

יורש את בנה תנא מי
 אחיות יורשן אחות אמן:
 קא בעי רבא לבלתא. אמי
 חגי אלא בנות אחיות ובי
 אלא ארן לבלתא אחאי אמי
 לא ריית בנות: אמר רב
 שרש לקדם קנתי. כלומר
 ויהי יורשות בנות אחיות
 האבא דלית לה אחי אבל
 קדמיין לא להי אחי
 קדמיין רביח אלא בנות
 ובי חייב דביח הכי מי נבי
 אחיות: ורש אחות מקיש
 שניה שניה. ורש אמהאחר
 קמי קרובים בשמינשי שני
 הוא לגבי תבירי שלמלה
 ממנו: מקיש שניה. והיינו
 יורשה ששאר קרובים
 ליהורשה ראשונה רבת דאם
 ידעו דן שחוקן קדמת
 שלמה דא תולתא. אי אהר

כן בליהו! אורעם כלה
 בארץ כל הפרשה כלה
 של נחלה חרות דין וכבוד
 יהיה זה הארץ קרן כסף
 שנים נחלות בתים: שש
 שנסכמו בקרן את הנחלה
 וכל נכסם לא על שם עש
 צוהו אלה להחיות ירימין
 אלא לקרן: דין כותבין
 שנים צוהו אתה וסבין
 שחולק נכסיו לירושלם: שש
 עשרין שנים ארץ חמי
 שש היה ארץ לירושלם
 שהניחו להן אביהן ירושלם
 שאלו אתה חזר חסד חלול
 שם אחיו את כל נחל לבד
 שאלו חסדו חרות ונכס
 לעשות כדון וכנסין אותן
 ששחולק והואיל דין
 שניה עשרין שנים דין
 שנים: שסמטון: כל כותבין.
 ומקביל שנים נתינו וראן
 ששחן: שנים דין ראן וראן
 שחולק: שנים דין ראן דרעו
 כותבין דין שנים דין: אלא
 באם שנסכמו לבד

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

יך לכדאמר לעיל הכא לא
רס: מקיש ירושה שניה
דהך ירושה כתב בירושה
בשמים דהיינו אחין קודמין

למאי הלכתא ^(ב) אמר
רב שמואל בר רב יצח
זמקיש ירושה שניה
ירושא ראשונה בן כ
שניה בן קדם לבת
קמיא דבן חנן ^(ו) יהודה
כיום אתה מפיל ויהיה
כלילה א"ל אביי אלא
הוא דירתי ליה בניי
לא ירתי ליה בניה ^(ז)
אמרת דתניא ^(ח) ויהיה
משפט אורעה כל הפ
וכרר יהודה ^(ט) דאמור
שנכנסו לבקר את
רצו עושין דין השני
דין ואמר רב חסדא

בנים נעשים דיינים אחת
מתי האי למחר איני רואה
יגו ב"ד חשוב שערר אלא
ימתנת שפיט דרש דהא לא
אזכרתי איני מביט בשעתן בקיין
וקרי לה נחלה לפי שהיא
ולרי יוחנן כן ברובא חלי
ולקמן דף קל. א) אז אמר על
א"ת הא דאמר פרכי ארחד
ש ריבוס לנגעיה מה נגעיה
אז עבד ליה מיעיב דמתי
כי צו יגזר הא משעתן
כי צו יגזר הא משעתן
למא ולא היימי מחרין ביום
ש' דלפי גמי אטורין דס"ד
ה"א דרנן אפילו ש' נללה:
אז

יציהו לכל דיני ממונות וכל
 לחלק מחלות דקין וביזס :
 דינים אבל אם נכנסו להע
 עדים לקמן (קד.) ודא ומה
 דבר בפ"ק דמכות (דף ק"א)
 ומה שנאמר אחד מהן קרוב
 מ' (סא) דרבי גמי מודה דה
 ומתו כלומר בשבחתם לרבות
 וזילה ואי אמרי למיחזי אתינן
 חזקה חזקה כדי להעיד חשבו
 ויכי מרע כדי להעיד דשוב
 התם הוא שלא באו מחמה
 בתם בשוק או שיהיו יושבין
 הודו שמעין דלון ר'ר לומר
 דהו עשין דין ופסיד דהו
 נעשה דין והאי ביזס היכי
 יו עלי עדים וקמיני רזו כות
 ורזין ואומרינן דלון קין שפ
 כלום ואלמני דלון קין אלס
 נכסיו בפסימ' הודלת עמ' ד
 מולה אינו יכול לחזור בו
 אבל בלא קנין כיון דיכול ל
 קין דעדיין לא קני עד
 עומלת בחרות עדות ואין
 חזקה הרי הועד בפסימ' מ
 בדבר כשמשעי את העדות
 בדבר ופוסקין את הדין
 ונעדות שרועד בפסימ' מ
 כשמשעי כ"ד שאומעין

הא ודאי יורשות אחי אמן שהרי הנת עומדת לירש אחי אמה שהרי האשה אין לה כללוקמן בסמוך דמקיש ירושה לקדם. שיקדמו הבנים לבנות לירש את

דודיהן דילפינן לקמן מירושל ראשונה
דבין קודם לכת: ה"ג דפני רב
שמואל ר' וירש אופס. הכי נמי
הוה מרי למינקט ואס חזין לו בת
ונתתם את נחלתו לחזיו דהיינו ירושה
שניה אלא סיפא דנחלתו נקט וכו"ש
ירושל שניה ושלשית דאסמיח לירושל
ראשונה. ירושה ראשונה הכחשה
מתלה וקודמת לכל הירשין שכן
קודם לכל יורשין שבעולם: מקיש.
דמבי (במדינה) ואס חזין לו בת ואס חזין
לחי וכן כולם דיי"ו מוסיק על ענין
לראון: אף ירושה שניה. והוא הדין
לעשרית דבן קודם לכת דאחין
קודמין לאחות יירש כנכסי האח
והאחות קודמת לחמי האח של מת
ואחי האח קודמין לאחות האח ואחות
האב קודמת לבני אחי האח ובני אחי
קודמין לבנות אחי האח אחיותיהן
אבל אס שני אחי האח ולזה בניס
ולזה דומה אלן וירשני חלה ארבי

הלכה: **ביום סבטאלי**, הוה מלי לחמבא
נחלות. לקמיה מפרש לה: **אל אבוי**
נחלות כלומר מת ביום מפילין נחלות
בני נכסיו: **לדמא דין נחלות קאמרת**.
אמר רבי זוטא ממונות דכמי צהר (ורמיה לה)
דהא כל שאר נחלות נמי מיקרו משפט
נחלות והיתא לבני ישראל לחוקת משפט
נחלות נמי ביום וזו משום דכמי (שמות יז)
אז קאמיה רבא דנחלות בפרק אחד
דין אלול נחלות דין ציוס דלחי חסדי
דיני ממונות דין ביום וגומרין אף בלילה
וי אשכחן בבירייהא אחריית דמשוי להו
נחלות הרי הוא כלחוקת שותפין בעלמא
בריייה קאמר צריכי ביום הנחיל איצטרו
שפטט אצטרו לרביי כל שאר נחלות
לא איירי אלא בבן הירוש אבוי לחוד:
ויקר מקרה (רות ג) כלומר נמיימה
לכמי צהר ביום הנחיל: **ובדרב יודא**.
דין **בוספין** בוי. נראה גמלי דדוקא עקט
ועוד כזי העיד הרי הס עדים ואין עד

(א) חלל דין הוא וי"ש הכא דאם בא
 לנפול את השאר אם ראו עמיהם
 כי פליג עליה ואמר מה יעשו עמי
 אם באו לנפול כדי להעיד דאמר רבא
 כי לראות או להעיד אי אמרי לאסודי
 מן הכס הלה כדרי וק"ל (ומצוות ג.) הלה
 תצירו לבטל עדותן אם הוא פסול וכל
 השם (דף קה:) ראוהו ג' וחס בית דין
 שוב אין היחיד יכול להיות דין דאין
 יג. מלאכי לדברי מתשובת רבינו שלמה
 כי יהיה ג' שנכנסו לבקר את החולה
 בלילה חושבין ואין עושין דין כיון דלילה
 מן מתי ממחר ולו עושין דין אם בדיחא
 כמו ששומעין מפי החולה היאך מנחיל
 זה שדמיהן מכוונן בשאר וכותבין להם
 כיון כד"ה (סח:) לא חתם שמיא בדולה
 ולקוח מן יעידו עדות כפניהם: והני מילי
 דאזכרא קני דמו לא מני דבר כי
 קנן (קד.) שאין להן לדיעין לעשות דין
 ולו עושין דין. אם לא כתבו אבל אם
 לא עושין דין אלא שנכנסו לבקר
 ויטעו היו לעשות דין בלילה שעה
 אם לא למחר כדית דין ששומעין עדות
 אלא אם נכנסו לבקר את החולה בלילה
 מן דין הוא דכסהיא שעמא איני יטעו
 עדים הם כמה ששומעין מפי החולה:
 אפילו

מסורת הש"ס

(א) ולקמן קטיו. (ב) פנהדרין
לד; (ג) שם פ"ש, ד' כס"ח
יטספ; זמן, ס' ודמח, רש"ל.

תורה אור השלם

1 וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא
כִּנְיֵי אֶת אֲשֶׁר הָיְתָה לוֹ לֹא
וְיִזְכֹּר לִכְבוֹר אֶת כֵּן הָאֲזוּכָה
עַל מִי כֵּן הַשְׁתַּאֲה הַכֹּבֵד:
דְּרוֹס כֹּא טוֹ

2 וְאִם אֵין אֲזוּס לְאִדּוּ
וְנִתְּתָם אֶת נִחְלוֹת לְשִׁאֲרָה
הַקֶּרֶב אֵלָיו מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ
וְיִרְשֶׁה אֶתָּה וְהָיְתָה לְבִי
וְיִשְׂרָאֵל לְחֻקֵּה מִשְׁפָּט
כֹּאֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֶת מֹשֶׁה
מִדְּבַר כֹּי יֵא

הגהות הב"ח

(ח) רש"ב"ם ד"ה ג' שנתקן
 וכו' שכתב זה קן מדרב
 יהודה כ"ל ומיכת ויטול
 נמחק: (ט) ד"ה לא שט וכו'
 דאין יכולין להיות דיעין ולא
 מציעו למימר לא תהא
 שמיניה גדולה מראה
 ויסיק רח"ה דדכו איה:
 (י) תוב"ד ד"ה מקום וכו' לגבי
 אחר הלא אף כאן חנב
 תרשיב:

מוסף רש"י

[illegible]